

af Nannys hoverende Latter: »Kan Du dog ikke faa Hr. Sidenius til at tie stille, — han prostituerer sig jo for alle Mennesker!«

Naar Jakobe overhovedet fandt sig i hans Nærværelse og endog ved enkelte Lejligheder havde taget ham i Forsvar overfor andres skaanselsløse Kritik, var det, fordi der — trods alt — stadig var noget ved ham, der tiltvang sig om ikke hendes Sympati, saa dog hendes Overbærenhed. Ikke at det paa nogen Maade interesserede hende at tale med ham, eller at hun havde mindste Tro paa den store Fremtid, som Ivan saa begejstret spaaede ham. Hvad der halvvejs besejrede hende og endnu vedligeholdte en Slags Forhold mellem dem, var stadig dette ene: hans uforsonlige Had til Kirken og det kristne Samfund. Hun havde fra første Færd ikke tillagt hans uforbeholdne Udtalelser i denne Retning synderlig Betydning; dertil havde hun for ofte set Broderens Venner — og navnlig de af dem, der havde raset allerdrabeligst mod det himmelske Tyranni — pludselig omskifte Jakobinerhuen med en Landsbydegns Kalot. Men saa hændte det engang paa en af de store Familje-Spadsereture, at hun var bleven siddende paa en Bænk inde i Skoven, fordi hun var træt og ikke kunde vinde med længer. Han var da kommen tilbage til hende og havde sat sig ved Siden af hende paa Bænken og ganske uopfordret givet sig til at fortælle om sin Barn-